Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17. Den 1ste Juni 1883. 32te Aargang.

Aarskonferencen i Saltsøstad.

(Fortsat fra Side 247)

Søndag den 8de April, Form. Kl. 10 fortsattes Mødet. Koret sang; Hark the song of jubilee, Bøn af Ældste D. H. Wells, hvorpaa Koret sang: Though deepning trials throng your way.

Præs. Joseph F. Smith fremstod derpaa, og talte til Forsamlingen, som følger: Vi have storligen Aarsag til at føle taknemmelige, for de Velsignelser vi have nydt gjennem denne Konference. Uagtet Pressens, Prædikestolens og Kongressens Modstand, har der dog aldrig været en Tid siden Kirkens Organisation, at vi som et Folk har været i en mere trivende og tiltagende Tilstand. Vi bør anerkjende Guds Haand i vor Befrielse, thi den er ikke sket begrundet paa vor egen eller Menneskers Visdom. Vi burde anerkjende Guds Styrelse i alle Ting; han har velsignet os med Overflødighed af denne Verdens Goder, gjort den øde Ørken frugtbar for vor Skyld, og desuden aabenbaret det evige Livs uvurderlige Rigdom; har gjort os godt i Eftertiden, saa vi tillidsfuldt kunne stole paa ham i Fremtiden; der er desaarsag intet Rum for Tvivl eller Frygt. Denne, er ikke en Tid til Tilbagegang, Frygt, Tvivl eller Mismodighed. De største Hindringer, som ligge paa de Helliges Vej er Stolthed og Hovmodighed, samt Glemsomhed i Henseende til vore Pagter, hvilke Onder ere meget mere forførende, end Fattigdom og Modstand. Dette er ikke anvendeligt paa hele Folket, men der gives Individer hvis ganske Interesse synes at være henvendt til denne Verdens Ting. For Gud ere vi alle lige, og den Rige er lige saa afhængig af Herren for Evighedens Velsignelser, som den Fattige; men det er alene den Villige og Lydige, der er antagelig for Herren, og dersom vi give efter for Rigdoms forførende Indflydelse ville vi tabe Guds Aand. Dersom Folket som et Hele, eller som et Flertal give efter for disse Indflydelser, seer jeg ingen anden Udvej for Herren at bringe dem til Hukommelse om sig, end ved Straffedomme og Ydmygelser. Vi kunne alene nyde Evangeliets Velsignelser ved Lydighed til dets Love; de kunne ikke kjøbes, eller erholdes formedelst personlig Indflydelse. Alle Mennesker have en fri Villie, og kunne vælge

imellem Ondt og Godt, men de ville ogsaa allesammen blive holdte til Ansvar for den Maade, hvorpaa de anvende denne frie Villie. Præs. Smith omtalte derpaa Nødvendigheden af at adlyde de højere Love, efter at de første Principper ere efterkomne. Udtalte sin Overbevisning om, at dette er Guds Rige, samt at det vilde sejre. Ønskede til Slutning at vi maatte forstaa Sandheden og forblive i den for evigt, leve for Gud og hans Rige, og ikke for noget andet.

Præs. Geo. Q. Cannon, fik derpaa Ordet, og sagde: Der er en Aand ledsagende de Vidnesbyrd, der ere aflagte i vort Paahør, som ikke vil fejle at naa de Oprigtige af Hjærtet. Vi ville til en eller anden Tid blive dømte i Overensstemmelse med de Vidnesbyrd vi høre, og vi ville blive fordømte, alt eftersom vi have forsømt at bevise Lydighed til disse Vidnesbyrd. Gud har lært os med overmaade Tydelighed, og bestandig givet os Aabenbaring og Raad. Folkets Apostle og Ledere have formanet og advaret det til at leve saaledes, at det kunde annamme den højeste Løn. Gud har ligeledes paavirket dem til Renhed og Hellighed, og at værdiggjøre sig til de store Velsignelser og Begavelser han har meddelt dem. Hvorledes kan da dette Folk beraabe sig paa Uvidenhed, med Hensyn til disse Ting? Vi ere blevne lærte, ikke at begaa Hor eller Mord. Der er en Frygtsfølelse forbunden med Blodsudgydelse; velsignede ere de, som nære den samme Afsky for at begaa Utugt; thi denne er en Synd, som staar nærmest Blodsudgydelse, og paa Betalingsdagen ville de Skyldige komme til at lide Straffen for disse Synder. Dette er ingen ny Lære, men er i Overensstemmelse med Evangeliets Aabenbarelser. Gud vil have et rent og kydskt Folk; men de Forbrydelser til hvilke jeg har hentydet, er den nærværende Tidsalders fremherskende Synd, og ulykkelige, undertrykte og forførte Kvinders Bønner opstige for Herrens Øren. Gud har derfor udvalgt Eder mine Brødre, til at ophøje og frelse Menneskeslægten, ikke for at fordærve. „I ere Jordens Salt, men dersom Saltet mister sin Kraft, hvad duer det da til, uden at kastes ud, og blive nedtraadt af Menneskene." Disse Love om Kydskhed burde vi lære vore Sønner, vaage over deres unge Aar, at de maatte blive fritagne fra disse grove og ødelæggende Synder. Vore Døttre skulde læres, at det er bedre at lide Døden, end tabe deres Ære, og de unge Mænd skulde forstaa, at „Forførelse" er næst Mord med Hensyn til Synd. Gud har sagt: „I kunne tage mine Døttre til Ægte, og blive velsignede dermed, men lad en Mand forføre en Kvinde, og det fordømmer ham." Derfor, mine unge Brødre og Søstre: Undgaa disse Onder; thi endskjøndt alle Synder kunne tilgives formedelst Omvendelse, hvem kan dog udstaa Følgerne af disse vederstyggelige Forbrydelser? Selv at see paa en Kvinde med Begjærlighed, er et Onde og en Synd. — (See Math. 5, 28. og P. B. Side 72, § 7.) Dersom vi tilfulde fattede disse Synders Vederstyggeligheder vilde vi hellere lide Tab af Livet, end begaa dem. Mange blive ledte til at begaa Synd under Indflydelse af berusende Drikke; thi der gives ingen Mand, som kan nyde Herrens Aand under Indflydelse af stærk Drik. Der findes nødvendige Brug for Alkohol i visse Tilfælde, men jeg har ingen Fælledsskab med Drankeren, eller den stadige Forbruger af berusende Drikke. Herren drager Skjellet alt nærmere; hans Love maa adlydes, og Overtræderen kan ikke opholdes. Formanede de Ældste til om muligt at opløfte Folket. Ved at be-

tragte mange Onder, som ere bragte iblandt os, ledes Nogle til at spørge, om dette altid vil forblive saaledes? Nogle vare af den Mening da vi ankom hertil, at vi ville forblive afsondrede og fritagne fra Verdens Laster. Alle de Omstændigheder med hvilke vi ere omgivne, ere alle bestemte i en viis Hensigt, og Herren har tilladt disse Onder at komme iblandt os paa det vi kunde blive prøvede, og de Uværdige blive aabenbarede, og vi samle Erfaring i at kjæmpe mod det Onde. Taleren saa med Forhaabning frem til de Resultater, der vilde flyde af de unge Mænds og Kvinders Foreninger, samt Søndagsskolerne, skjønt det maaske for Nærværende kunde synes at være en Prøve for os, men om vi holde fast ved Zion, ville vi altid have en Mand til at staa for Herren, og ingen Mand i Israel vil mangle en Repræsentant til Frembærelsen af sit Navn paa Jorden. Ønskede at Herren vilde staa os og Efterkommere bi, i at holde hans Befalinger.

Ældste F. M. Lyman sagde: De Vidnesbyrd der ere aflagte i denne Konference, have fundet Gjenklang i Folkets Hjærter, og ville aldrig blive glemte. Herren har været med dette Folk; ikke een Aabenbaring er bleven given, som ikke er nødvendig for Fuldkommelsen af Menneskenes Saliggjørelse, men de ere ikke forstaaede af Verden, og ikkun tildels af de Hellige. Da de første Principper bleve forklarede for os, forstod vi dem kun meget ufuldstændigt; men her er en Forsamling tilstede, saadan som ikke kan findes noget andet Sted i Verden, nemlig over tolv tusinde Individer, hvilke formedelst Guds Kraft ere komne til Kundskab om Sandheden, og ere udsamlede fra mange Nationer, alt ikke formedelst menneskelig Filosofi og Visdom, men formedelst den Almægtiges Aabenbaringer og Styrelse. Herren lagde Grundvolden til dette Værk, som forudseet af de gamle Profeter. Gud Fader, viste sig tilligemed Sønnen Jesus Kristus for Joseph Smith, og paabegyndte dette Sidstedages Værk; dette er Aarsagen, hvorfor Verden ikke kan overvinde det, og Aarsagen til, at det vil vedblive at udsprede sig og bestaa for evigt. Guds Tjeneres Vidnesbyrd ere lige saa bindende for denne Slægt, som Herrens Ord udtalt ved hans Myndighed. Dette er mit Vidnesbyrd, og maatte vi forblive trofaste, samt vore Efterkommere efter os, stride og opnaa en fuldstændig Saliggjørelse i Guds Rige. Koret sang Hymnen: Migthy Jehova, Taksigelse af Ældste A. O. Smooth.

Efterm. Kl. 2. Koret sang: From all that dwell beneath the skies. Bøn af Ældste John D. F. Mc. Allister, hvorefter S. Mid scenes of confusion and creatures complaints.

Nadveren administreredes af Præstedømmet fra 7de Kvarter.

Pr. Geo. Q. Cannon foreslog derpaa Kirkens General-Authoriteter til Opholdelse, hvilke Forslag alle vedtoges enstemmigt, som følger:

John Taylor, Profet, Seer og Aabenbarer til, og Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i den ganske Verden.

George Q. Cannon, som første, og Joseph F. Smith, som anden Raadgiver i det første Præsidentskab.

Wilford Woodruff, Præsident for de Tolv Apostle.

Medlemmerne af Apostlernes Kvorum: Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Albert Carrington, Moses Thatcher, Francis, M. Lyman, John H. Smith, George Teasdale og Heber J. Grant.

Raadgivere til de tolv Apostler: John W. Young og Daniel H. Wells.

Præs. John Taylors Raadgivere, samt de Tolvs Raadgivere, som Profeter, Seere og Aabenbarere.

Kirkens Patriark, John Smith.

De første syv Præsidenter over de Halvfjerdssinstyve: Henry Herriman, Horace S. Eldredge, Jacob Gates, W. W. Taylor, Abraham H. Cannon og Symor B. Young.

Kirkens præsiderende Biskop, Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Robert T. Burton hans Raadgivere.

John Taylor, Trustee — in — Trust (Kurator) for det Samfund religiøse Gudsdyrkere, bekjendt som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, at besidde de lovmæssige Skjøder til dets Ejendomme, samt aflutte Kontrakter derfor. Hans Raadgivere, de tolv Apostler og deres Raadgivere, samt Biskop Hunter som Raadgivere til Kuratoren.

Albert Carrington, Præsident for det vedvarende Emigrationsfonds-Kompagni, for de Fattiges Indsamling, og F. D. Richards, F. M. Lyman, H. S. Eldredge, Joseph F. Smith, Angus M. Cannon, Moses Thatcher, Wm. Jennings, John R. Winder, Henry Dinwoody, R. T. Burton, A. O. Smooth, og H. B. Clawson som hans Asistanter.

Truman O. Angel, Kirkens Arkitekt, T. O. Angel jun. og W. H. Folsom, hans Asistanter.

Som Regnskabsrevisorer: Wilford Woodruff, E. Snow, F. D. Richards, J. F. Smith og Wm. Jennings.

George Goddard, som Skriver i Generalkonferencerne.

George F. Gibbs, Kirkens Rapportør.

Derefter oplæste Pr. Cannon, Regnskabsrevisorernes Rapport, hvilken paa Forslag antoges enstemmigt. Pr. Cannon oplæste derpaa Navnene paa de øvrige Missionærer, hvilke Konferencen ligeledes antog med enst. Votum.

Antallet paa de Missionærer, der ere kaldte siden afvigte Oktoberkonference, saa vel som disse, der bleve kaldte i denne Konference beløb sig til i alt: 194; at blive fordelte til følgende Lande:

De Forenede Stater	89
Kanada	1
Mexiko	2
Sandwichøerne	3
New Zealand	3
England	39
Holland	1
Sveits og Tydskland	5
Skandinavien	29

— Under de Tolvs Bestyrelse — 22.

Præsident John Taylor, gjorde derpaa følgende Bemærkninger, med Hensyn til den finansielle Rapport: Der er en Ting, som i Almindelighed plejer at blive udført under disse Møder, hvilken ikke er bleven fremlagt i denne Konference, nemlig de finansielle Regnskaber. Visse Personer, som ikke ere af os, have tilkjendegivet en ualmindelig Attraa efter at blive bekjendte med vore finansielle Affærer, og dersom nogen af dem har overleveret os Penge, ville vi gjøre dem Regnskab derfor; men vi ønske ikke at fremlægge Regnskabet for Mænd, der simpelthen ønske, at blive bekjendte med Andres Forretninger. — „Mormonmottoet“ er: «mind your own business;» (pas Deres egen Forretning), dette ville vi prøve paa at gjøre, og lade Andre passe deres. Som I have hørt, er Kuratorens Regnskab blevet overleveret Regnskabsrevisorerne, og disse have fremlagt en Rapport over finansielle Sager, henhørende til Kirken. Der vil siden blive afholdt en Forsamling i den sosiale Hal for Stavspræsidenter og deres Raadgivere, samt Biskopperne, hvor alle disse Regnskaber ville blive fremlagte, og al ønskelig Oplysning givet; men vi ønske ikke, at Mænd, fra hvilke Intet er modtaget behøve at blive bekjendtgjorde med vore Affærer; Alle som ere enige i at vedtage dette Forslag, behage at vise det ved at opløfte deres højre Haand, enst. Præsidenten holdt derpaa en Tale, angaaende Evangeliet, Præstedømmet, korrekte Regjeringsprincipper, menneskelig Frihed og de Helliges Pligter.

Konferencen sluttedes derpaa til den 6te Oktober d. A. Form. 10. — Koret sang derefter: «Halleluja». Slutningsbøn af Præs. G. Q. Cannon.

George Goddard, Konf. Skriver.

Des. News.

Dommer Blacks Forsvar.

(Fortsat fra Side 256.)

II. Omstaaende Lovs Befordrere ere ikke tilfredse med at sagsøge deres Ofre ved en Ret og en Jury, som bestaar af deres Fjender, men de ville gjerne gaa lidt videre, nemlig at faa dem straffede foruden Rettergang. Den frygtelige Straf, at blive berøvet deres Stemmeret, skal hjemsøge dem uden foregaaende Bevisførelse. Det befales nu at berøve Mænd deres Borgerskab og sætte dem ud af Stand til at stemme; udrive dem af Embeder, til hvilke de vare lovligt valgte, og berøve dem al Ret til at deltage i Regjeringen under Paaskud af Overtrædelser, for hvilke de aldrig vare anklagede indenfor nogen lovlig Domstol. Kommissionærer ere beskikkede til at sætte denne Lov i Udførelse. Disse, i Modsætning til Lovens Formodninger, erklærede hele Folket skyldigt, og fordømte Individer ved en Prøveed, af deres egne underfundige Paafund. Retten til at udføre saadanne Ting bestaar ikke i Kongressens Magt over Territorierne; ligemeget hvor omfattende Eders Magt end maatte være, kunne I dog ikke udøve den paa denne Maade. Unionens Høiesteret besluttede, at Staten Missouri ikke kunde indføre en saadan Bestemmelse i sin Grundlov. Den er en Straffelov — en Skamlov, hvilken især er forbudt i Konstitutionen. Der findes ingen lovgivende Forsamling paa dette Kontinent, som besidder Magt til ved en egenmægtig Bestemmelse, at fratage frie Mænd deres borgerlige Rettigheder for Forbrydelser, om hvilke de ifølge Lovene ikke ere blevne overbeviste. Det er en brændende Skam, at et Lovforslag, af en saadan Beskaffenhed, skal kunne findes iblandt Kongressens Paragraffer. — Om der findes Nogen, som er af den Mening, at Berøvelsen af Ens Valgret ikke er Straf, eller at en Valgembedsmands Dom ikke er lige med en Overbevisning, da lad ham læse de Forenede Staters Høiesterets Kjendelse i Cummingssagen (4 Wall), given af Dommer Field, eller den tydelige og uomstødelige Forklaring over dette Emne af Dommer Strang, Huber osv., Reily (3 Persifer Smith). Om han ikke tror paa lignende Befuldmægtigede og saadanne Fornuftsslutninger, vilde han ikke tro paa Nogen, som opstod fra de Døde.

III. Da jeg først læste denne Lov, troede jeg ikke, at de, der understøttede samme, vare af den Mening, at den skulde være anvendelig uden paa saadanne, som vare lovligt dømte for Overtrædelser, begaaede efter den traadte i Kraft. Sammensætningen kan forstaaes saaledes, og det er ikke ret, om det kan undgaaes, at antage, at Lovgiverne mente at krænke Konstitutionen. Men Debatten i Kongressen beviser, at jeg tog feil. Den virkelige Bestemmelse var, at gjøre den ex post facto.*) Kommissionærerne forstod den saaledes, og de vare underdanige nok til at sætte den i Udførelse. De gav den en tilbagevirkende Kraft paa en hel Generation, og udstrakte sin skinhellige Svøbe, ikke alene til Mænd, som ikke vare sagsøgte eller dømte, men paa Mænd — og ogsaa paa Kvinder — som ikke kunde blive straffede, thi deres Forbrydelser vare dem tilgivne, og de vare beskyttede af Begrænsningsloven, eller ved at have været sagsøgte og frikjendte. Der var intet Forsvar for denne uret-

*) See Side 111.

færdige Lov, der paa en Gang — og uden Varsel eller Rettergang, strakte sig tilbage, ligesom en Gurillas forfærdelige Baghold, og kvalte Alt inden dens Omraade. Der behøves ingen Bevisførelse for at bevise, at dette er et Brud paa Konstitutionen, saa vel som paa naturlige Retfærdighedsprinciper.

IV. Denne Straffelov, Stemmerettens Berøvelse, staar til at blive endnu mere omfattende. Lovene i Utah giver Stemmeret til Kvinder, lige saa vel som til Mænd. Den blev givet dem forud med rette af Territoriets lovgivende Forsamling, samt med de Forenede Staters Tilladelse, som den tilkjendegaves af Guvernøren, der har absolut Veto. Der er ingen Tvivl om, at denne Ret ikke lovlig tilkommer dem. Dette er saa tydeligt, at selve Hovedregeringens Dommere, med ethvert Ønske om at udelukke dem fra Stemmeretten, besluttede at dette ikke kunde lade sig gjøre. Det er nu foreslaaet at berøve dem denne tilkjendte Ret ved en Straffelov, der ikke er grundet paa nogen Beskyldning for Overtrædelse, men forbunden med den Tilstaaelse, at de, som komme til at lide under denne Lov ere uskyldige. Der er vel Ingen, som vil gjøre den Paastand, at Kvindens Ret, hvilken naar den en Gang lovligt er givet hende, ikke er lige saa hellig som Mandens; eller at Konstitutionen beskytter ham mere end hende for politiske Herskeres Ondskab og Vrede? Dersom de mandlige Stemmeberettigede i Utah ere frie Mænd, ere Kvinderne ogsaa frie Kvinder; da er den ene ikke mere underkastet Berøvelsen af sin Stemmeret ved en Straffelov end den anden. Mon nogen af Parterne kunne blive behandlede paa denne Maade? Valgrettigheden er en Del af den Stemmeberettigedes Ejendom, dens Værdi er uskaterlig, thi den er Hovedbeskytteren af alle andre Rettigheder. I kunne ikke fratage ham denne Rettighed uden ved en lovmæssig Rettergang. I kunne lige saa vel vedtage en Lov, der kunde berøve disse Mænd og Kvinder Land og andre Ejendele, som bo i Utah, som berøve dem deres Stemmeret. Stemmeretten er af særdeles stor Betydning for dem i dette Øjeblik, thi den er deres eneste Vaaben, hvorved de kunne forsvare sig mod deres Fjender, der lure paa Lejlighed til at gribe Regeringen, og bruge den til at plyndre og undertrykke dem. Sikkerheden for deres Frihed, Fred, Liv og Ejendom ligger deri, at de bibeholde denne Ret. Disse ellers kydske og uskyldige Kvinders Synd har i det Hele kun været, at de have anvendt deres Stemmerettighed for en ærlig Regering, og mod det Plynderi og det Bedrageri, der har søgt as omstyrte den.

V. Hensigten og Øjemedet med hele dette fjendtlige Angreb paa Utah synes at være Tilintetgjørelsen af hele Territoriets borgerlige Styrelse. Jeg kan maaske være forkert heri, thi jeg kan kun forstaa Motiver, som ikke ere kjendte, fra de, som ere kjendte, dog tror jeg ikke, at Paaskynderne af denne Lovgivning bryde sig stort om, enten Mormonerne ere gifte eller ugifte. Det er ikke deres Hustruer, men deres Ejendele, ikke Skjønhed, men Rov, de hige efter. Jeg nærer ingen Tillid til politisk Hellighed, men derimod tror jeg stærkt paa, at politiske Eventyrere hige efter ethvert Slags Bytte. Hvorledes kunne de ellers forklare deres nuværende Bestræbelser efter alle Territoriets lokale Embeder, der indbefatte Kasser- og Revisors Embederne, samt alle de offentlige Kasser. Om de ikke have til Hensigt at bestjæle Kasserne og Folket, hvorfor udstrække de da deres Hænder efter Bytte? Hvis I ville betragte Hoars' Lovtillæg og overveje,

hvorledes det kom ind i Finantsbudgettet i den sidste lovgivende Forsamling, og betragte de nederdrægtige Fordringer, som Guvernøren og hans Tilhængere nu, grundet derpaa, forsøger at gjøre gjældende, nemlig at berøve Folket alle lokale Embeder, som de alene have Ret til at besætte, blive I nødsagede til at komme til det Resultat, at Folkefriheden er aldrig blandt noget Folk bleven vanæret paa saa uforskammet en Maade. Jeg siger ikke at disse Fordringer ere understøttede af Loven eller at Kongressen havde i Sinde at bemyndige dette Røveri, thi jeg er overbevist om det Modsatte; og hele den upopulære Klasses Hensigter ere aabenbarede i disse Overfald til den Grad, at de ikke kunne betvivles. — Ifølge Loven gjør det mindre til Sagen hvad Hensigten var hos dem, der opfandt dette politiske Angreb; men ville I, som Konstitutionens Venner, eller kunde I, om I vare dens Fjender, paastaa, at Kongressen havde Magt til at bestemme Afsættelsen af Territoriets Embedsmænd og andres Indsættelse i deres Sted? — Selv om de kunde retfærdiggjøre denne Voldshandling mod Folket, at afskedige deres Embedsmænd, som de have anbetroet sine Penge og Forretning, og sætte andre i deres Sted, som de ikke have mindste Tillid til, hvad Ret have I derfor til at berøve Individer deres Ejendom uden en lovmæssig Rettergang? — Disse Embeder ere deres Ejendom, til hvilken de have lovlig Ret, lige saa vel som til deres Land og andre Ejendele. Hoars' Lovtillæg er udlagt (falskeligen det indrømmer jeg) saaledes, at den giver Fuldmagt til at gribe alle disse Embeder og anvende dem som et Middel til at tvinge Folket til at understøtte dets Fjender, og betale dem dyrt for ethvert Undertrykkelsesforetagende og Bedrageri, som disse maatte ønske at begaa. Beskyld mig ikke for, at jeg er overdreven i mine Betragtninger angaaende den Fare, som vil true Territoriet, om dets Styrelse skulde falde i Hænderne paa dem, som nu hige efter den. Hele Verdens Erfarenhed til alle Tider viser, at Mangel paa lokal Regering er Mangel paa alt, som er ærligt og pletfrit. Regenter, som ere paatvungne Folket, ere aldrig retfærdige. Det er lige saa vist som Solen vil staa op i Morgen, at om Folket bliver underlagt disses Fødder, vil det blive nedtraadt uden Barmhjærtighed, og dets fuldkomne Ødelæggelse vil snart blive fuldbragt. De kunne ikke bære det som Syd-Carolina; der er ikke Lejlighed til ti Aars Plyndring.

VI. Ingen fornuftig Mand vil kunne retfærdiggjøre en saadan Lov, som den nye, der nu foreligger til Eders Overvejelse, uden at det bliver antaget, at Folket i Utah ikke ejer nogen Ret, som hvide Mænd behøve at respektere. Edmundsloven bestemmer en Kommission, der skal udføre den lovgivende Forsamlings Pligter og ominddele Territoriet. Tilsyneladende er Øjemedet med denne Omdeling denne, at Minoriteten skal have Overmagten i Legislaturen. Med en Majoritet af næsten tyve til een, vil Kommissionen finde, at Vejen til dette Maal er saa stejl og kroget, at de kun ville have lidet Haab om nogensinde at naa det. Men den snu Mand, som dikterede denne Lov, indsatte en Bestemmelse, at de nuværende Valgdistrikter og disses Repræsentanters Antal i Legislatnren ere herved ophørte. Der kan ikke blive foretaget noget Valg for Legislaturens Medlemmer førend denne Kommission har ordnet Distrikterne. Paa Grund af, at denne undslaar sig for at foretage sig noget, er Territoriets lovgivende Forsamling aldeles tilintetgjort. Dette var Midlet hvorved Territoriets Embeds-

mænds Valg blev tilintetgjort sidste August. Edmundsloven erklærede, at alle Registrations- og Valgembeder vare ledige, indtil de bleve besatte ved Beskikkelse af visse Kommissionærer. Disse Kommissionærer vilde ikke besætte disse Embeder førend efter Tiden, at Valget skulde afholdes, og desaarsag blev der derfor intet Valg. For at kunne tro, at den samme Leg ikke vil blive gjentagen, fordres en Tillid, som tror Alt. Denne Lov vil af Kommissionen lægge Territoriets Lovgivningsmagt i en eneste Mands Hænder, thi Omordningen af Distrikter skal ske enstemmigt, og ikke af et Flertal af dens Medlemmer, og derfor vil een Mands Afvigelse tilintetgjøre alle de andres Bestemmelser. Det vilde blive alt for trættende, at omtale Følgerne af den Del af Loven, der uden Stævning eller Tilsigelse bemyndiger en Persons Bortførelsn, og holdt som Vidne; samt undersøger og beslaglægger private Dokumenter; eller den umenneskelige Foragt, den viser Familiefølelser og det private Livs Hellighed, ved at tvinge lovligt ægteviede Mænd og Kvinder til at vidne imod hverandre.

VII. Disse Lovbestemmelser ere i det Hele en omfattende Straffelov; ikke mod Individer, som det antages at kunne være skyldige eller ikke skyldige i Polygami eller andre forfærdelige Forbrydelser, men mod et Folk, som man véd at være uskyldigt. De ere bestemte paa at berøve hele Skarer af frie Mænd deres Stemmeret, fornedre dem til Slaveliv, samt berøve et frit Folk dets naturlige og grundlovsmæssige Ret til en ærlig Selvstyresse. For et saadant Lovforslag findes der ikke alene ingen Støtte i Konstitutionen, men det er derimod ligefrem forbudt. Der findes ejheller nogen lignende foregaaende Bestemmelse, undtagen Rekonstruktionslovene fra 1867, og det blev tilstaaet, af disses egen Forfatter, at de vare konstitutionsstridige, og det samme ærklerede den Sagfører, som paatog sig at forsvare dem. Og ifølge min Kundskab vilde de blevet erklærede for ulovlige i Unionens Højesteret, i en Sag som McArdle-Sagen, dersom vi ikke vare blevne omgaaede af en kongressionel Lovbestemmelse, der borttog Jurisdiktionen. Det er sikkert, at de bleve satte i Kraft, men det skete ved det 14de Grundlovstillæg. Modstanderne til fri Regering i Syden, vidende at Kongressen ikke havde nogen saadan Magt, iværksatte med Vold en Straffelov i selve Konstitutionen, og der findes den nu Side om Side med Bestemmelser, hvilke forbyde en saadan. Men Indskydningen tjente kun for Lejligheden, den ophævede ikke Forbudet. Bills of pains and penalties*) ere lige saa kraftesløse nu, som de altid have været. Det er Embedsmændenes saa vel som alle Borgeres Pligt, at hade og modstaa alle lignende Foretagender af al deres Magt, Sjæl og Sind, hvilket jeg haaber I gjøre.

I det vi nu komme tilbage til det Originale og Grundspørgsmaalet, nemlig, at I ikke have nogen Magt til at vedtage Ægteskabslove for et Territorium, ville I spørge: Hvad skulle vi da gjøre ved Polygami? Det er et ondt Princip og en falsk Religion, der tillader det. Men Folket i Utah have lige saa megen Ret til at beholde deres falske Religon, som I have til at beholde Eders sande. Da ville I maaske sige: Det er ikke alene Religionsvildfarelser, men en Forbrydelse, hvilken bør udryddes med det borgerlige Sværd. Dette er ogsaa indrømmet. Men dette Folk har ogsaa en

*) Love, som paaføre Straf uden foregaaende lovmæssigt Forhør.

egen borgerlig Regjering, der er lige saa forkert, som deres Kirkes. Begge Dele give Frihed til at gjøre Ondt, i dette og lignende Æmner, om de behage, og de ere ikke ansvarlige for Eder. Dette bringer Eder til Enden paa Traaden. I ere nødte til at behandle denne Sag ligesom I behandle andre Sager i Staterne og Territorierne, — det vil sige: Lad den blive behandlet af de Magter, som ere beskikkede af Gud eller af Gud selv, der i sin egen bestemte Tid vil blive Iværksætteren af sin egen Retfærdighed. Mill. Star.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Det skrevne Ord.

Søger i Herrens Bog og læser, der fattedes ikke een af disse Ting, det Ene savnede ikke det Andet, thi min Mund, den haver budet det, og dens Aand, den haver sanket dem. Esaias 34, 16.

Intet burde være kjærere og mere magtpaaliggende for os, som Guds Folk, end at gjøre os bekjendt med hans Villie, som er Ophav til alle Ting. Foruden det levende Præstedømme, der til forskjellige Tider har tilkjendegivet os Guds Villie formedelst direkt Aabenbaring, haves ogsaa det skrevne Ord, hvilket giver en meget lærerig og interessant Beretning om vor himmelske Faders Handlemaade med sine Børn i svundne Tider; og tillige indeholder Bud og Befalinger, Regler og Forskrifter, hvilke endnu staa i Kraft, som Befalinger fra Gud til Mennesket, (Math. 5, 17), og ere som saadanne endnu bindende for os til Efterlevelse. Men dersom det nu er en Sandhed, at man i fordums Dage ikke kunde „tro paa den, om hvem man ikke havde hørt", (Rom. 10, 14.), saa kunde det Spørgsmaal opstaa: Hvorledes kan man i vore Dage adlyde det, man ikke har kjendt? Det er sandt, at vi have annammet Evangeliets første Principper, og som saadan efterkommet Lærdommen om Tro paa Gud, Omvendelse fra døde Gjerninger, Daab o. s. v. (Hebr. 6. 1.), men for at kunne skride frem til det „Fuldkomnere", er det ikke alene nødvendigt at høre Ordets Forkyndese Sabath efter Sabath, men selv at læse og undersøge det skrevne Ord; thi man vil paa denne Maade opdage, at man er i Uvidenhed om mange vigtige Ting, at mange Fejl endnu hænge ved os, fra hvilke vi burde afstaa ved første Lejlighed o. s. v. For at vore Søskende kunde blive ganske overbeviste om, at det i Virkeligheden er Herrens Villie at vi skulle og burde undersøge hans Ord, som indeholdes i Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog og andre Bøger af samme Slags, som siden ere blevne udgivne, ville vi anføre nogle Paragraffer som Bevis paa denne Paastand:

Og disse Ord, som jeg byder Dig i Dag, skal være paa Dit Hjærte. — Og Du skal igjentage dem for Dine Børn, og tale om dem, naar Du sidder i Dit Hus, og naar Du gaar paa Vejen, naar Du lægger Dig og naar Du opstaar; læs hele Kapitlet. 5 Moseb. 6. —

Men disse vare ædlere, end dem i Thesalonika; de annammede Ordet med al Redebonhed og „ransagede daglig" Skrifterne o. s. v. Ap. Gjern. 19, 11.

Salig er den Mand; * * * som „grunder" paa hans Lov o. s. v. Psalm. 1,
Hvorfor jeg beder Eder, Brødre, at I ransage flittig i Kristi Lys, at I kunne kjende det Gode fra det Onde. Morm. B. Side 559 (ny Udg. S. 734).
Ransager disse Befalinger, thi de ere sande og trofaste, og de Profetier, som de indeholde, skulle alle vorde opfyldte. P. B. Side 4. — Og da ikke Alle have Tro, saa søger med Flid, og lærer hverandre Visdomsord, ja udsøger Visdomsord af de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro. P. B. Side 49, § 36.

Ved at overtænke Ovenstaaende er det let at indsee, at det har været vor himmelske Faders Ønske, at hans Folk skulle ransage Skrifterne, for at blive bekjendte med disses uvurderlige Indhold, og ogsaa indprænte samme paa deres Børns Sind. I Betragtning heraf er det en Selvfølge, at Enhver, som tilhører Kristi Kirke, ikke burde henødsle sine ledige Timer med „Roman-, Novelle- og Morskabslæsning", men derimod søge den Kundskab, som har haft sit Udspring fra den guddommelige Kilde. Dog er det ikke vor Mening ved disse faa Vink at lægge Beslag paa Nogens fri Villie, eller fraraade Nogen at søge Kundskab og Undervisning i nyttige og lærerige Bøger, thi dette ere vi jo befalede i P. B. Side 49; men i Kjærlighed raade vi Enhver til at vogte sig for den nyere Tids tomme og fordærvelige „Morskabsliteratur", som kun fordærver det en Gang barnlige og uskyldige Sind, og efterlader en Tomhed i Sjælen, som ofte kan have de skadeligste Følger.

Nedsatte Emigrationspriser. Til Hellige, som i indeværende Sommer agte at emigrere, kunne vi meddele den gode Efterretning, at Priserne ere blevne nedsatte, og ere nu som følger: Til Ogden, Salt Lake City, Lehi og Provo 289 Kr. — Brigham City 292 Kr. — Logan 296 Kr. — Smithfield 297 Kr. — Franklin 299 Kr. — Spanish Fork 290 Kr. — Santaquin 292 Kr. — Nephi 294 Kr. — Juab 295 Kr. — Deseret 308 Kr. — Millford 310 Kr. For Børn mellem 5 og 12 Aar betales det Halve af ovennævnte Priser. For Børn mellem 1 og 5 Aar 50 Kr., og for Børn under 1 Aar 20 Kr.

Afløsning. Følgende Brødre afløses herved fra deres respektive Virkekredse, for at begive sig hjem med Emigrationen, som afgaar herfra den 15de dennes: Præs. H. O. Magleby og A. C. Nielsen af Kjøbenhavn Konference. — Præs. L. P. Christensen, S. C. Petersen, N. Heilesen, A. Hansen og T. C. Christensen af Aalborg Konference. — Præs. J. M. Christensen, M. Rasmussen og L. Svendsen af Aarhus Konference. — Tellef J. Israelsen og Bent Larsen af Kristiania Konference. — Præs. A. Eliasen, S. Petersen og L. P. Johnson af Gøteborg Konference. — Præs. J. Yorgason af Skaane Konference.

Disse Brødre have alle med Iver og Nidkjærhed virket for Evangeliets Udbredelse i disse Lande, hvorfor vi ønske at Herren vil velsigne dem for deres Møje og Besvær, og at de maa have den Glæde atter at samles med deres Kjære.

Beskikkelser. Følgende Ældster beskikkes herved som Konferencepræsidenter: Emil Andersen, over Kjøbenhavns Konference, — Søren Sørensen, over Aalborg

Konf., — John B. Hesse over Aarhus Konf., — C. A. Tietjen over Skaane Konf. og B. Rawsten over Gøteborg Konference.

C. D. Fjeldsted.
Præsident for den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Richfield, Sevier Co., Utah, den 7de Maj 1883.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Indlagte Vexel er for Broder Lauritzens og Families (Aalborg Konference) Emigration alene.

Vi have et skandinavisk Emigrationsfond her, hvilket efter dets Gjenoprettelse for faa Aar siden har gjort noget Godt. Sidste Januar foretoges et Valg til Bestyrelse for nævnte Fond, hvilket havde følgende Resultat: Simon Christensen, Præsident; som Vicepræsidenter J. C. Outzen og Hans Christiansen; Sekretær og Kasserer L. P. Petersen. I Vinteres Løb have vi samlet og modtaget over 100 Dollars, som frivillige Gaver, og have erholdt andre 100 tilbagebetalt af Personer, der laante dem forrige Aar. Disse Penge ere nu sendte til Skandinavien for Fattiges Emigration. Desforuden leverede en Broder mig 85 Dollars sidste Sommer, at blive sendte i samme Øjemed; en Søster kom for Pengene sidste Efteraar, og da hun siden blev gift, ere Pengene tilbagebetalte, og udgjøre en Del af, hvad som nu sendes. Saa vidt jeg ved, er der nu sendt 1074 Kroner til Skandinavien dette Aar for Fattiges Emigration, og hvad mig selv angaar, da føler jeg bestemt paa — ved Herrens Hjælp — at vedblive med min Virksomhed i denne Henseende, saalænge der findes fattige og trofaste Hellige i Babylon. — Jeg har havt meget travlt siden jeg kom tilbage fra min Mission, og har saa endnu, jeg befinder, at der er altid nok til at holde En i Travlhed, — hvad enten ude eller hjemme — som har „Guds Rige og dettes Retfærdighed" paa Hjærte. Min Attraa er at arbejde for Opnaaelsen af Jehovas Hensigter — hjemme eller ude, hvor som helst min Lod maatte falde. Jeg indseer, at der er ingen Ophøjelse uden for dette Rige, lige meget i hvor høj en Grad Nutidens gode Prædikanter og Sekter gjøre Fordring paa Kristendom; deres Dogmaer og Systemer ville snart blive rystede i deres Grundvold, skjælve og falde, naar Guds Kirke og Rige skal rejse sig i Majestæt og Kraft, og Guds Præstedømme skal erholde Magt, Regjering og Herredømme over den ganske Jord. Hør dette, alle Jordens Nationer! og giv Agt paa Guds Tjeneres advarende Røst, hvilke i Ydmyghed— dog med Fuldmagt — bære dette Budskab til Eder. Mit Vidnesbyrd er nu, som det var medens jeg i mit Fædreland prædikede Evangeliet, at Evangeliet, som det læres af de saa ilde omtalte Sidste Dages Hellige, er hverken mere eller mindre end Jesu Kristi Kirke, og den vil bestaa, medens alle andre Sekter og Partier ville synke i Forglemmelse.

Vi have i denne Dal havt en meget haard Vinter, et større Kvantum Sne og megen Frost. Marts Maaned be-

gyndte og vedblev at være mild og behagelig; men April var der imod meget kold og stormfuld, skjønt de senere Dage have været lidt varmere, og vi haabe endnu paa Sommer i Aar. — Min Familie er bleven forøget med en Søn, som blev født den 11te April. Vi ere alle vel, og føle taknemmelig til Gud, at vi ere iblandt hans Folk i disse Efraims Dale, hvor Gud samler sit Folk i disse sidste Dage.

Vi kunne tydeligt see Herrens Styrelse med sit Folk. For et Aar siden saa det ud, som om vi skulde været opslugte af vore Fjender, men i Dag er deres Haab henvisnet og deres Indflydelse tabt i en meget stor Grad. Jeg er bleven fortalt, at Senator Edmund i Kongressens sidste Session prøvede haardt paa at faa sit Lovforslag gjennemført, hvilket, som De ved, vilde have berøvet os endnu flere politiske Rettigheder. Han henvendte sig endogsaa til Kongressens Vaabensergent „24 Gange" med Anmodning om, at denne skulde see at faa Senatorerne samlede, for ved en Majoritet at faa Forslaget vedtaget, men han forfejlede tilsidst sin Hensigt. Jeg er ogsaa bleven fortalt, at medens dette foregik i Washington, sammenkaldte Præs. John Taylor nogle af Brødrene i den Hensigt paa Folkets Vegne, at anraabe Herren, og han styrede Alt til Folkets Bedste — ham være Æren og Herligheden for evigt.

Jeg haaber, De er vel Br. Fjeldsted, og glædes i deres Mission. Jeg formoder, De vil have det Privilegium at vende hjem dette Aar. — Vær saa god at give min bedste Hilsen til Brødrene H. Jørgensen, P. Sundvall, H. O. Magleby, Hugo Petersen samt alle Brødrene og de Hellige; og med de bedste Ønsker for Deres Fremgang og Velfærd i at fremme det gode Værk i Skandinavien til de Oprigtiges Saliggjørelse, forbliver jeg Deres Broder og Ven Simon Christensen.

Missionserindringer.

Efter Wilford Woodruffs Journal.

(Fortsat fra Side 239.)

Der var et Antal Hellige tilstede, samt nogle Fremmede, der vare komne for at see Djævelen kastet ud og et Mirakel udført. Jeg beordrede alle Uvedkommende ud af Værelset, hvorpaa vi lagde vore Hænder paa Kvindens Hoved og i Jesu Navn bød vi den onde Aand at forlade hende, hvilket ogsaa øjeblikkeligt skete; hun blev aldeles helbredet og faldt derpaa i Søvn. Næste Søndag kom hun frem for Forsamlingen, og bar Vidnesbyrd om, hvad Herren havde gjort for hende. Den onde Aand, som nu var uddreven af Kvinden, syntes at have besluttet ikke at lade sig afskrække, thi paafølgende Mandag Morgen foer den i hendes lille Barn. Efter Opfordring gik vi for at see til Barnet, hvilket vi befandt i den største Elendighed, vridende sig i dets Moders Arme. Vi bød den onde Aand at forlade det, og fra nu af blev denne Familie ikke oftere plaget af det Onde. Vi administrerede ogsaa Helbredelsesordinantsen til omtr. tyve Personer i Manchester Gren, hvilke for Størsteparten bleve helbredede. Alt dette skete ikke formedelst Menneskers Kraft, men formedelst Guds. — Den

21de ankom jeg med Posten til Burslem; eftersom dette var min Arbejdsmark, forblev jeg her og begyndte min Virksomhed. Ældste Turley opholdt sig en otte Dages Tid i Pottemagerrierne, hvorpaa han begav sig til Birmingham, hans Arbejdsmark. Den 10de Februar modtog jeg et Brev fra John Taylor, hvilket underrettede mig om, at han havde paabegyndt sit Arbejde i Liverpool og døbt ti Personer. Jeg forblev iblandt Folket i Staffordshire Pottemagerrier, fra den 22de Jan. til den 2den Marts, i hvilken Tid jeg prædikede hver Aften og 2 à 3 Gange om Søndagen; jeg døbte, konfirmerede og velsignede Mange. Der fandtes ogsaa mange Troende, og der var Udsigter til at Mange vilde annamme Evangeliet i den Del af Herrens Vingaard. — Den 1ste Marts, som var min Fødselsdag, fyldte jeg mit 33te Aar. Da det ogsaa var en Søndag prædikede jeg tvende Gange i Raadstuen i Hanley, og administrerede Nadveren til de Hellige Om Aftenen mødte vi atter tilsammen og medens vi sang den første Salme, bevidnede Aanden til mig, at dette var den sidste Gang jeg skulde mødes med de Hellige i lang Tid. Jeg, saa vel som de Tilstedeværende, blev meget forundret over dette. Efter endt Møde døbte jeg fire Personer. Den følgende Morgen gik jeg i Enrum og bad til Herren, at det maatte blive mig tilkjendegivet hvad hans Villie var angaaende mig; hvorpaa det blev mig betydet, at jeg skulde reise mod Syd, eftersom der var et stort Værk for mig at udføre, da Mange ventede paa at modtage Herrens Ord.

I Lydighed til Herrens Villie tog jeg den 3die Marts 1840 med Posten til Wolverhampton, en Afstand paa sex og tyve Mile, og tilbragte den følgende Nat der. Den 4de fortsatte jeg Rejsen paa samme Maade, og kjørte gjennem Dudley, Staurbridge, Staurport og Worchester; herfra vandrede jeg flere Mile til Fods og ankom til en Mr. Benbows Landejendom, „Hil Farm", Castle Frome, Ledbury Herefordshire. Dette var i et Landdistrikt i det sydlige England; en Egn, hvor ingen af de Sidste Dages Hellige endnu havde været. Denne Mr. Benbow var en rig Landmand, havende 300 Acres Land under Dyrkning, der tillige med sin Hustru Jane beboede et kostbart Hus, og havde ingen Børn. Jeg fremstillede mig for ham som en Missionær fra Amerika — en Ældste af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, værende sendt med Livets og Saliggjørelsens Evangelium til ham og det ganske Lands Beboere. — Mr. Benbow og Hustru modtog mig med Glæde og Taknemmelighed, og vi samtalede til Kl. 2 den følgende Morgen. De glædede sig overmaade meget over de gode Tidender jeg bragte dem om Evangeliets Fylde, hvilket Gud ved sin Tjener Josephs Mund havde aabenbaret i disse sidste Dage. Jeg glædede mig meget over den Nyhed, som Mr. Benbow meddelte mig, nemlig at over 600 Personer — Mænd og Kvinder — havde løsrevet sig fra Methodisternes Samfund og givet sig selv Navnet „De forenede Brødre". De havde 45 Prædikanter iblandt sig, og mange Kapeller og Forsamlingshuse bevilliget af Regjeringen for Afholdelsen af Foredrag. — Denne Afdeling „Forenede Brødre", der søgte om Lys, havde da gaaet saa vidt, som de kunde, og bad bestandig til Herren at han vilde aabne Vejen for dem, sende dem Lys og Kundskab, paa det de kunde lære den rette Vej til Frelse.

Saasnart jeg hørte dette, indsaa jeg tydeligt Aarsagen, hvorfor Herren havde

befalet mig at forlade Byen Hanley; thi her i Herefordshire var en rig Mark for Indsamlingen af mange Hellige i Guds Rige. Jeg gik til Sengs efter først at have opsendt min Bøn og Taksigelse til Gud. Efter at jeg om Morgenen den 5te havde spist Frokost anmodede jeg Mr. Benbow om, at jeg ønskede at begynde min Missiou med at prædike Evangeliet i hans store priviligerede Forsamlingssal. Han efterkom mit Ønske, og sendte Bud omkring i Nabolaget, at en amerikansk Missionær vilde prædike i hans Hus den paafølgende Aften.

Da Tiden, paa hvilken Forsamlingen var bestemt, nærmede sig, ankom Mange, og jeg prædikede for første Gang Evangeliet paa dette Sted. Den paafølgende Aften prædikede jeg atter paa samme Sted og døbte sex Personer, Mr. John Benbow og Hustru iberegnet, samt fire af De forenede Brødres Prædikanter. Hele den følgende Dag tilbragte jeg med at tillave et Døbested, thi jeg indsaa, at Mange vilde blive døbte der. Jeg har siden døbt sex Hundrede derstedsds. — Søndag Morgen den 8de prædikede jeg i Standley Hill, og om Aftenen paa John Benbows Hill Farm.

Sognekirken, der laa i Nærheden af Broder Benbows, og som blev bestyret af Sognepræsten, blev den Dag besøgt af kun femten Personer, medens en Menighed paa omtrent et Tusind overværede de Forsamlinger, jeg afholdt i Løbet af Dagen. — Om Aftenen, da jeg fremstod for at tale i Broder Benbows Hus, traadte en Mand ind og lod mig vide, at han var en Politibetjent udsendt af Sognepræsten for at arrestere mig. „For hvilken Forbrydelse?" spurgte jeg. „For at have prædiket for Folket," svarede han. Jeg sagde ham, at Præsten og jeg havde lige god Ret til at prædike Evangeliet for Folket, og at om han vilde tage Plads, vilde jeg efter Forsamlingen var endt, være til hans Tjeneste. Han tog Plads ved min Side og jeg prædikede Evangeliets første Principper i en fem Kvarters Tid; Guds Kraft hvilede over mig, den Helligaand fyldte Huset og Folket var tilfreds. — Ved Mødets Slutning aabnede jeg en Dør for dem, der vilde døbes, og syv tilbød sig — deriblandt fire Præster og Politibetjenten. Den Sidste rejste sig og sagde: „Mr. Woodruf, jeg ønsker at blive døbt." Jeg svarede, at jeg gjærne vilde døbe ham, hvorfor jeg døbte disse syv Personer. Derefter samledes vi atter; jeg konfirmerede tretten og brød Brødet med de Hellige, og vi frydede os alle med hverandre. — Politibetjenten gik bagefter til Præsten og sagde, at dersom han ønskede Mr. Woodruf arresteret for at have prædiket Evangeliet, kom han selv til at besørge dette, thi han havde hørt ham prædike det eneste sande Evangelium.— Præsten vidste nu ikke, hvad han skulde tro om dette, hvorfor han sendte to af Statskirkens Betjente for at udspionere os og faa Redelighed paa, hvad det var, vi prædikede. Men de bleve begge grebne af Sandheden og modtoge med Glæde Herrens Ord, bleve døbte og konfirmerede Medlemmer af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. Præsten blev forskrækket og vovede ikke at sende flere.

Præsterne og Rektorerne i Syd England sammenkaldte nu et Konvent og indsendte en Ansøgning til Erkebiskoppen af Canterbury, om at han skulde opfordre Parlamentet til at udstede en Lov, der skulde forbyde „Mormonerne" at prædike Evangeliet i det britiske Rige. I denne Ansøgning berettede Præsten, at en „Missionsmissionær havde døbt ikke mindre end femten hundrede Mennesker, for største Delen Medlemmer af Statskirken, i

Løbet af de sidste syv Maaneder. Men Erkebiskoppen og Kirkeraadet vidste meget godt, at de engelske Love tilstod enhver Religion fri Toleranse under det britiske Flag, hvorfor de skrev tilbage til Ansøgerne, at dersom deres Medmenneskers aandelige Velfærd laa dem ligesaa meget paa Hjærte, som deres Jagtudflugter, vilde de ikke miste saa mange af deres Hjord! — Jeg vedblev daglig at prædike og døbe. — Den 21de Marts døbte jeg Ældste Thomas Kingston, han var Overopsynsmand baade over Prædikanterne og Medlemmerne af „De forenede Brødre". — I den første Maaned efter min Ankomst til Herfordshire døbte jeg fem og tyve Prædikanter og et hundrede og tresindstyve Medlemmer af De forenede Brødre, der overlod mig et Kapel og fem og fyrretyve Huse, hvilke ifølge Loven vare priviligerede Forsamlingshuse. Dette aabnede mig en vid Arbejdsmark, og satte mig ved Guds Velsignelser i Stand til i Løbet af otte Maaneder at indlemme over atten hundrede Sjæle i Kirken, indbefattende alle de sex hundrede forenede Brødre, med Undtagelse af en. — Min Virkekreds omfattede Herefordshire, Gloucestershire og Worcestershire og udgjorde Garvay, Godfield, Elm og Fromes Hill Konferencer. — Jeg blev besøgt af Præsident Young og Dr. Richards. — Broder Benbow skjænkede os 300 Lstr. til Trykningen af Mormons Bog, den første Udgave, der blev udgivet i England; og den 20de Maj 1840 afholdt Brigham Young, Willard Richard og jeg en Raadsforsamling, i hvilken det blev bestemt, at Brigham Young skulde rejse direkte til Manchester og besørge Udgivelsen af 3000 Exemplarer af Salmebogen, og 3000 Exemplarer af Mormons Bog. Guds Kraft hvilede over os, og over vor Mission. Syge bleve helbredede, Djævle bleve uddrevne og Halte kom til at gaa. Jeg vil fremføre et Exempel: Mary Pitt, der døde i Nauvoo, en Søster til Wm. Pitt, der døde i Saltsøstaden, havde i 11 Aar ikke kunnet gaa. Vi bare hende ned til Vandet og døbte hende. Om Aftenen den 18de Maj 1840 lagde Ældsterne Brigham Young, Willard Richards og jeg vore Hænder paa hendes Hoved, og gav hende Haandspaalæggelse.

Brigham Young, der ved denne Lejlighed udtalte Ordinantsen mod hendes Sygdom, bød hende i den Herre Jesu Navn at staa op. Sygdommen forlod hende, og hun har siden den Tid hverken brugt Stok eller Krykke. Den næste Dag spadserede hun gjennem Dymok By, hvilket naturligvis vakte stor Opsigt blandt Folket; men de Ugudelige gave dog ikke Gud Æren. — Hele Historien om Missionen i Herefordshire vidner noksom om Nødvendigheden af, at lytte til Guds Aands stille Hvisken og den Helligaands Aabenbaring. — Herren havde der et Folk forberedt til Modtagelsen af Evangeliet. De bade om Lys og Sandhed og Herren sendte mig til dem, og jeg kundgjorde dem Livets og Saliggjørelsens Evangelium, og henved atten hundrede annammede det, og mange af dem ere forlængst hjemsamlede til Zions fredelige Dale, og mange af dem have været kaldede til at beklæde Embeder og have gjort meget Godt i Zion. Men vi burde altid anerkjende Herrens Haand i alle Ting, og stedse give ham Ære, Pris og Tak i Evighed. Amen.

Før jeg slutter denne lille Læsebog, bestemt for vore Børn, vil jeg bære mit Vidnesbyrd om adskillige Principper for de Hellige, i Særdeleshed for den opvoxende Slægt — Israels unge Mænd. Først vil jeg tale lidt om Aanden af Godt og Ondt. Herren siger, at alt

hvad der leder til det Gode er af Gud, og alt hvad der leder til det Onde er af Djævelen. Dette er en meget vigtig Gjenstand for os at forstaa. Og atter siger Skriften, at mange Aander ere udgangne i Verden; og at vi skulde prøve de forskellige Aander for at komme til Kundskab om, hvilke der ere af Gud, og hvilke der ere af den Onde. Det ny Testamente siger, at alle de Aander, der bekjender Kristus at være Guds Søn, ere fødte af Gud, og alle dem, der benægte dette ere Antikristen, og ikke af Gud. Og jeg vil endnu tilføje, at de Aander, der bekjende Joseph Smith at være en Guds Profet, og Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog at være sande ere af Gud og de, som benægte dette ere ikke af Gud, men af den Onde. Jeg ønsker her at give vore unge Venner, saa vel som de ældre, et Spørgsmaal: Have I nogensinde overvejet hvilket uendeligt Antal onde Aander, der stride imod Gud og imod alt hvad der er Godt, og som kun lure paa Lejlighed til at ødelægge og tilintetgjøre Menneskenes Børn i enhver Tidsalder? (Forts.)

En opfyldt Profeti. Som vore Læsere ville erindre, publiserede vi for kort Tid siden en Beretning om et Besøg, som Brødrene Phelps og Cozzen fra Montpelier aflagde hos Sam Brannan i Guaymos, hvor de fandt denne fordums Millionær i den yderste Nød og Fattigdom. Efter at B. M. Pratt i Fillmore Millard Co. havde læst Beretningen, fremsendte han Følgende, hvilket vil bevise Opfyldelsen af en Profeti, hvilken afdøde Parley P. Pratt udtalte angaaende denne Sam Brannan: — Om Vinteren 1844, og til følgende Aars Efteraar assisterede han P. P. Pratt i Udgivelsen af et Blad i New York, i de Sidste Dages Helliges Interesse. Kort efter anførte han et Kompagni af nævnte Samfund omkring Kap Horn til San Francisco, hvilket da var meget tyndt beboet; gjennem Spekulation blev han rig og forsagede sin Religion. (Han var et Medlem af denne Kirke.) Medens Parley P. Pratt i Aaret 1854 var paa en Mission paa Stillehavskysten, blev han underrettet om, at Sam Brannam — da Millionær — var bange for at Nogen skulde dræbe ham for hans Penges Skyld, hvortil Parley P. Pratt svarede: „Gaa og hils Sam Brannan fra mig, at han skal ikke dø, førend han mangler 10 Cents til at kjøbe sig et Brød for. — Det vil sees, at Profetien bogstavelig opfyldtes. Des. News.

Døde. I Springville, Utah Co., den 25de April d. A., Gunhild Olsen, f. Auensen; født i Sende Præstegjæld, nedre Telemarken, Norge. Døbt tilligemed sin Mand 1860, emigr. 1870. — I Santaqin, Utah Co., den 20de April d. A., Niels Jensen, f. i Knudstrup, Viborg Amt, Danmark, den 25de Decbr. 1806, døbt 1866, emigr. 1867.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.